

Opvang en integratie van vluchtelingen in Nederland (1995)

Samenvatting

In deze inspiratie komen onderwerpen aan de orde, die de opvang en integratie van vluchtelingen in Nederland kunnen bevorderen. Hoe geven wij vluchtelingen/nieuwkomers een evenwaardige positie in de vormgeving van het beleid omtrent hun integratie?

Inspiratie

Er speelt menigmaal het volgende: vluchtelingen kennen diepgaande beleving rondom de teleurstellingen, die zij hebben meegemaakt in het land van herkomst.

Zij kennen de beleving, niet eigenwaardig voort te kunnen leven binnen dat wat zij hebben getracht daar neer te zetten.

Deze ontmoediging is menigmaal niet verwerkt, waardoor zij zich naarlastig voelen binnen het inruimen van een zelfstandige plaats, binnen een levensbetrekking hen onbekend. Het land waarbinnen zij zich inmengden is niet passend binnen de cultuurgeaardheid waaruit zij kwamen.

Er is onvoldoende ruimte voor dialoog, waardoor de innerlijke gesteldheid van de gesprekspartner tot zijn recht kan komen. Er dient aandacht gegeven te worden aan de verwachtingen die er zijn ten aanzien van wezenlijke opvang van de vluchteling.

Hoe kan dit worden opgepakt?

Allereerst dient met personen diepgaand gesproken te worden wat de aard van teleurstelling was binnen de levensbetrekkingen die men onderhield in het land van herkomst.

Deze teleurstellingen dienen gerangschikt te worden qua grootte van orde, om vervolgens ruimte te maken, om te spreken omtrent wat men kan verwachten binnen het land waar men nu geplaatst is.

Want ook dit land kent teleurstellingen, maar andersoortig van aard.

Het is daarom van diepgaand belang te bespreken, wat men kan verwachten op basis van teleurstellingen, die men zal opdoen. Niet om mensen zwartgallig te benaderen, maar om mensen te leren hier rekening mee te houden, als zijnde een normale gang van zaken.

Men dient zich in ieder land te leren aanpassen aan het bestaansniveau van wat daar geldend is, zonder te hoge verwachtingen te koesteren, die niet haalbaar blijken te zijn. Hoe meer personen hierop voorbereid zijn, hoe minder ontmoediging de persoon zal vasthouden in zijn greep.

Het is psychologisch juist de aard van de teleurstellingen, in het land van herkomst en het land van bestaan nu, met elkander te vergelijken, zodat men uiteindelijk weet wat men kan verwachten van het land waar men verblijft.

Door eerder te beginnen met informeren en communiceren, zal er minder ontmoediging optreden als mensen hier eenmaal zijn.

1. Voorlichting en intimidatie

Ongelukkigerwijs wordt waargenomen dat personen niet open zijn voor het ontvangen van informatie vooraf, daar men angstig is dan het vertrek uit te stellen, terwijl men innerlijk het vertrek hoog ambieert, op basis van levensveiligheid of levensbevruchting.

Personen, die onvoldoende voorlichting genoten hebben vooraf, en die verkeren binnen een angstig gemoed, hebben zich onvoldoende geprepareerd, op dat wat men mogelijk kan verwachten.

Daar men innerlijk angstig aankomt, binnen onzorgvuldigheid van handelingen geplaatst, is men zeer gevoelig voor intimidatie van derden, waardoor binnen de binnenkomst van het land, dat men wenst te betrekken, intimidatie vermeden dient te worden, daar dit psychologisch langdurige nawerking in de geest van mensen doet nalaten.

Intimidatie vindt plaats wanneer personen zich dienen te schikken, langdurig, naar wat anderen behoeven, zonder inspraak op basis van positieve uitwisseling in de communicatie.

Dit leidt ertoe dat personen zich niet serieus genomen voelen, binnen de betrekking, die men onderhoudt met de personen, met wie men in contact staat.

Wanneer de rechtsordening een intimiderend karakter krijgt, dan lijden personen, die hiermee in contact staan, aan belevingen van langdurige verwerking, daar men hier innerlijk niet mee overweg kan.

Begrijp dat personen die naar landen als deze toe trekken, zich menigmaal al geïntimideerd gevoeld hebben, binnen de verblijfsground, waar men eerder vertoefde, en wanneer men vervolgens intimiderend toegesproken wordt, men zich ontsteld voelt op een niveau van grote onveiligheid.

De communicatiestroom dient open en vanuit redelijkheid plaats te vinden, zodat personen in kwestie zich geen nummer voelen, maar zich persoonlijk betrokken voelen bij het beleid dat de overheid dient te vertolken naar hen toe.

2. Taalgebruik van de voorlichting

Personen zijn menigmaal onvoldoende gekwalificeerd, om de teksten, die geschonken worden, hierover te begrijpen.

Laat deze teksten daarom herschrijven, met een positief karakter, die binnen een gemoedelijke ondertoon, zaken kunnen uitleggen, die beschreven zijn op een meer rechtsmatig karakter.

Immers, wanneer personen teksten lezen die geformuleerd zijn op basis van wetregelingen en verdragen, richten deze onvoldoende tot het inleefvermogen van personen richten.

Dus niet alleen een vertaling van rechtsgeldige zaken, maar een vertaling naar een niveau van herkenbaarheid op basis van gemoedelijke oorsprong.

3. Aandacht voor familiebanden

Men wenst menigmaal te verblijven binnen de oorspronkelijke familiebanden, in het land welke men betreft.

Momenteel wordt hier nog te weinig rekening mee gehouden, waardoor familiebanden doorkruist worden en de sociale rangorde verbroken.

Dit geeft personen een onbestendig karakter, daar men zich afgesneden voelt van hun eigenheid.

Binnen het aannamebeleid dient men daarom meer onderzoek te doen naar de familiebanden, zodat men de personen in kwestie dieper binnen sociale rangorde kan herordenen, binnen hun nieuwe verblijfsground.

Men heeft in dit land nog te weinig interesse neergelegd, omtrent de culturele achtergronden van waaruit personen hiernaartoe emigreren, zodat deze sociale rangorde onnodig doorkruist wordt, wat leidt tot innerlijke onzekerheidsgrond in de personen zelve.

4. Overleg met de vluchteling

Het is af te raden om te overleggen met de familie als geheel of de bevolkingsgroep, maar juist met afgevaardigden die middels groepsbundelingen, kenmerkend hiervoor zijn.

Als personen de kans krijgen afgevaardigde te zijn van een kleinere groep, en zich voldoende hebben kunnen voorbereiden, dan zijn de gesprekken veel constructiever. Men zou mensen binnen een familieband, met dezelfde achtergrond of mensen die vluchten uit een zelfde plaats, bij elkaar kunnen brengen. Dit geeft ook minder sociale armoede, omdat het groepje onderling met elkaar contacten heeft.

Men gaat zich verenigen, meningen samenbrengen, men is minder verloren.

Ook binnen de familierangorde blijft de familie een status behouden op die manier.

Mensen die alleen binnen komen, moeten alleen worden aangesproken.

Maar er gebeurt veel meer in groepsverband, of in een vorm, waar een soort delegatie van gemaakt zou kunnen worden.

Van een groep van 10 mensen zouden er 3 deze groep kunnen vertegenwoordigen.

5. Voedselrituelen

Voedselgewoonten van mensen die uit een ander land hiernaartoe komen wijken sterk af van het voedselpatroon waar men mee geconfronteerd wordt in het land, waar men intrekt.

Op voedselverkrijging ligt vaak emotioneel een grote geladenheid. Voedsel wordt geassocieerd met gezelligheidsverkrijging, met harmonisering van familiebanden.

Er liggen rituelen om het voedsel heen, en doordat dat ritueel doorbroken wordt, worden mensen ook innerlijk wankelmoediger dan dat men een aantal herkenningpunten terug ziet komen.

Het gaat niet letterlijk om voldoende voedsel krijgen, maar om voedselverkrijging op het niveau, waarop de sociale waardigheid in stand wordt gehouden.

Voedsel is zo'n belangrijk herkenningspunt, dat het goed is in overleg met mensen te kijken, hoe men de rituelen kan handhaven of andere veranderingen tot stand kan brengen: bv gebed voor de maaltijd, stilte tussen de gangen etc.
Rituelen rondom voedsel zijn behulpzaam om mensen zich tijdelijk thuis te laten voelen.

Inspiratie

De overheid is nog onvoldoende rijp en dient van binnenuit constructief opgericht te worden. Een strategie wordt gegeven.

6. Inbedding van strategie met gelijkgestemden

Het is essentieel om met personen te praten die gelijkgestemd zijn, en deze kennis te delen, zodat het gezamenlijke kennis wordt, en daar met elkaar over te filosoferen. Door het delen wordt deze visie als energie versterkt, wat inhoudt dat de personen die individueel weer in hun werk stappen, een grotere uitstraling zullen hebben dan daarvoor. Dit is puur energetisch gezien.

Tevens zullen personen, door dit delen, zich daar zelf dieper in terug vinden. En opnieuw in het gebied, waarin zij werkzaam zijn met die energie, anderen activeren, omdat er opmerkingen geplaatst worden, die vanuit gezag benoemd zijn. Dat maakt anderen meer wakker.

Het is ook belangrijk, om als het ware discussies te entameren op eigen verantwoordelijkheid, door b.v. een discussieavond te organiseren over een bepaald thema. Voor iedereen toegankelijk.

Publiceer regelmatig in periodieke krantjes over verschillende onderwerpen, door verschillende personen geschreven.

Dit alles om de publieke opinie mee te krijgen. Wacht niet op de organisatiestructuur.

Binnen de overheid, is een grote vermoeidheid gaande, rondom nadenken, over hoe men op een serieus verantwoordelijke manier, met deze zaken om kan gaan.

Men voelt zich zeer overspoeld. En men heeft ook de beleving, dat welk beleid er ook wordt uitgevoerd, het allemaal toch niet leidt tot een optimale vorm, waardoor men ook slordiger wordt in de uitvoering.

Om dit te voorkomen is het essentieel dat vluchtelingen een verslag doen naar het ministerie toe, en dat daar verantwoorde publicaties over zijn.

Het getuigt van grote verantwoordelijkheid als er een apart blad opgericht wordt, waarin per land van herkomst een vluchteling maandelijks een verslag kan schrijven, niet alleen op persoonlijke titel, maar ook wat opgevangen wordt van derden, over hoe men zaken ervaart m.b.t vluchtelingenbeleid.

Dit geeft vluchtelingen de beleving, dat zij een kanaal hebben om te spreken. Dat houdt hun natuurlijke status en natuurlijk gezag in evenwicht, want daarmee is men gesprekspartner en kan de sociale rangorde binnen de eigen groep voor een deel gehandhaafd worden. Men is niet ineens nutteloos en ongezien.